

Coast-to-Coast 2012 – min beretning

- Af Bodil Ulsøe-Hansen

Optakten

I det meste af 2011 talte Solvejg om at køre gennem Pyrenæerne på cykel, når hun i 2012 fyldte 50 år – og hun spurgte, om vi ikke ville med. Jeg var lidt skeptisk ... ikke kun ift. turen, men også ift. de krav til træning, det ville stille: 200-250 km pr. uge – alle uger – også når det regner!

I november 2011 fortalte hun så pludselig på en klubaften, at nu havde hun og Hans bestilt en rejse: Uge 35 med PP Cycling Tours. Bum!

Inden klokken 9 næste morgen havde vi andre også taget springet: I uge 35 i 2012 ville ikke kun Solvejg og Hans, men også Helle, Søren, Michael og jeg cykle fra Middelhavet til Atlanten igennem Pyrenæerne – waouu!!!

Udbyttet af den beslutning var ikke kun en fantastisk ferie i Pyrenæerne, men også min hidtil bedste sæson. De mange flere kilometer gav mig meget større glæde og overskud på cyklen, et helt andet forhold til distancer, mange flere kræfter, deltagelse på lige fod i træningslejre – og så kunne jeg køre ture på lige fod med en del flere af klubbens medlemmer end tidligere! En fed sæson!

Bjergene

Pyrenæerne Ja, det er jo bjerge, og for en cyklemotionist er det opkørsler og nedkørsler, som er alt fra fuldstændigt fantastiske til uhyggeligt skræmmende. Hvordan man ser på det, afhænger af personen, men også af dagsformen, færdigheder, vejret og bjerget.

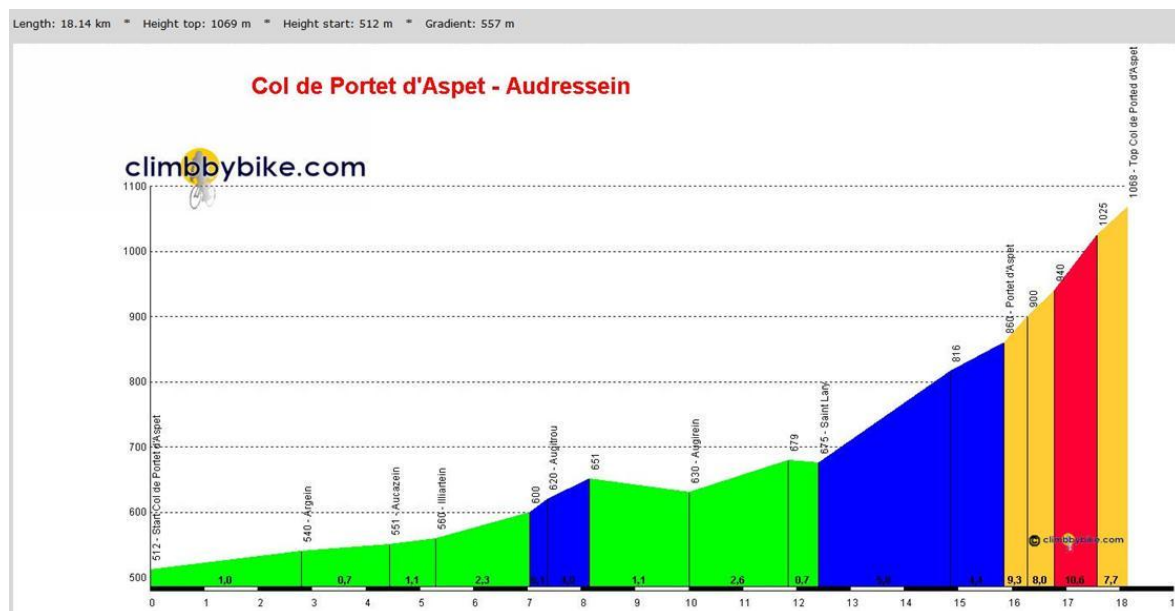
Turen gik i løbet af de seks dage over en lang række af de kendte bjergpas: Først Pailhères, Pèguère, Aspet, Balès og Peyresourde. Så kongeetapen, hvor Aspin og Tourmalet skulle forceres på én dag – og hold 1 endda krydrede med Hautacam. Og endelig Soulor, Aubisque, Marie Blanche, Bagargui og Burdincurutcheta.

Turen ned fra **Pèguère** er ret smal og ekstremt stejl; der stod 18% på advarselsskiltet. Det var en udfordring for teknikken og bremserne, men alle kom ned i godt humør og god behold. Ved foden af bjerget var der opsamling, og der holdt Erik og var i gang med at håndtere en punktering, som var sket netop der. Et øjeblik efter kom Søren – og forskrækkede os alle sammen inkl. sig selv: Lige da han stoppede, eksploderede hans bagdæk med et kæmpe brag. Vi turde ikke tænke tanken til ende, men det lurede da i bagehovedet: Hvad nu hvis det var sket på vej ned! Både Erik og Søren fik skiftet slange og var kørende igen. Sørens hjul viste sig senere at være beskadiget, men heldigvis kunne han låne et hjul af én af guiderne – det var en flot gestus af guide Ole!

Efter frokost gjaldt det Col de Portet d'**Aspet** – en opkørsel på 18 km, som var overkommelig de første 12 km (trods en heftig varme), udfordrende de næste 3 km, og umenneskelig de sidste 3 km. Så det var bare om at finde sit eget tråd – og den lille klingel!

Bjarne må have været særligt godt kørende, for han stoppede ikke på toppen, men fortsatte et stykke ned på den anden side. Det klarer man selvfølgelig bare med en telefonopringning ... men, men, men ... der var ingen mobildækning. Det kostede nogle ekstra kilometer bjergkørsel for guiden, som kørte tilbage ned af bjerget og ledte efter Bjarne. Og det kostede kvajebajer senere på dagen for Bjarne! Oppe på Aspet var der en vandpost med dejligt, frisk, koldt vand til drikkedunke og ansigter. Og der var vandkar, hvor en del af os nød at bade de meget varme fødder.

Nedkørslen fra Aspet passerer forbi mindemærket for cykelrytteren Fabio Casartelli, som omkom under Tour de France i 1995. De fleste af os gjorde holdt der og tog hjelmen af til ære for ham.

På vores tredje etape kørte vi kun i to hold. Hold 1 skulle omkring Port de **Balès** først, og så over Col de **Peyresourde**. Vi på hold 2 nøjedes med Peyresourde, som byder på 15 km ganske krævende opkørsel med stigningsprocenter på 7-10% det meste af vejen. John havde forhåbentlig ekstra energi, for han glemte at dreje og tog 6 km ekstra opkørsel på det forkerte bjerg. Så var der ikke andre muligheder end at vende cyklen, køre ned igen og så kæmpe sig 6 km opad på det rigtige bjerg.

På toppen af Peyresourde samledes vi alle sammen over frokosten – og nogle havde appetit til et besøg i ”pandekagehuset” før en super nedkørsel.

Næste dag stod der kongeetape på programmet. Vi kørte igen i to hold, hvor hold 2 kørte Col de l'Aspin og Col du Tourmalet, og hold 1 supplerede med Hautacam. **Aspin** bød på 12 km opkørsel, hvor halvdelen steg 7-9%. Efter en pause på toppen – blandt en masse store køer – kørte vi nedad igen. Og det skulle nydes, for efter et kort ophold, hvor drikkedunkene kunne fyldes, gik det uden overgang over i de 17 km opkørsel til

Col du **Tourmalet**. Og ja, det er da langt! Og ganske krævende, for de sidste 13 km stiger 8-10% i gennemsnit. Jeg fulgtes med Solvejg, og vi gjorde holdt et par gange og nød naturen og tog billeder. Peder P. kalder det "at skifte fokus": Tænk på noget andet og lad benene om at træde. Ved 8-9 km tilbage havde man en følelse af, at der var langt igen. Ved 7 km forsøgte jeg mig med: "Så, nu lader jeg som om, bjerget begynder her. Og 7 km kan man jo altid klare." Ca. 5 km fra toppen passerede vi en stakkel, som vist havde givet op: Han trak i hvert fald sin cykel. (Senere så vi ham igen, da han – uden sko – kom gående det sidste stykke op til toppen.) Med ca. 4 km tilbage passerede vi en lille ski-by, og så gik fokus over på at betragte den. En overgang gennem byen cyklede vi sammen med Jakob og Erik, og vi fik en lille snak om dejlige skiferier – fokusskifte igen. Og sådan kom vi op uden de store problemer – det sidste stykke gik også fint. Jeg havde set på en højdeprofil, at der skulle være et lille stykke til allersidst, hvor stigningsprocenten var meget beskednen, og jeg havde planer om at spurte det stykke. Det kom bare aldrig, så spurt blev der ikke

noget af. Men vi besejrede Tourmalet; klarede kongeetapen – og det var da en dejlig følelse.

Efter en lang pause med frokost, museumsbesøg og café-au-lait på restauranten nød vi den lange nedkørsel – selv om den blev forstyrret af en hel masse køer på vejen.

Strabadserne var ikke forbi for hold 1. På trods af at vejen gik nærmest direkte forbi det forjættede land - vores næste hotel med afslapning, bad, mad, hygge – så kørte hele

holdet videre til **Hautacam**. Det andet hold sad på hotellets terrasse og nød en øl eller sodavand og kiggede op mod det frygtede bjerg, hvor toppen var indhyllet i skyer. Men hold 1 klarede også denne udfordring alle mand, og efter en meget strabadserende tur – ca. 16 km med stigningsprocenter på den forkerte side af 8 det meste af vejen – nød de en kop kaffe på en lille café på toppen. Godt gået!

Nu var fire dages bjergkørsel klar, men ikke desto mindre var der mod på mere over hele linjen. Vi blev delt op i tre hold igen og kørte af sted mod formiddagens udfordringer, **Col du Soulor** og **Col d'Aubisque**. Vejret var ikke alt for godt; det var lidt køligt og fugtigt. Til Soulor er der ca. 20 km med ret varierede stigninger. De første par kilometer stiger ganske meget – 8,5% i gennemsnit. Derefter er der et langt stykke med ret beskedne stigningsprocenter. De sidste 8 km varierer mellem 6% og 9% - hvor især de sidste 3 km er lidt stygge. Mellem Soulor og Aubisque er der yderligere ca. 10 km – først et par kilometers nedkørsel, inden det går opad i 8 km med nogenlunde beskedne stigningsprocenter.

På Col du Soulor var der en del, der gik på café og fik en kop kaffe eller varm kakao – dejligt, men måske

ikke så klogt, for faktisk frøs vi lidt, da vi tog fat på resten af turen mod Col d'Aubisque. Det var et fantastisk flot terræn – helt anderledes end det, vi havde set hidtil. Først var der nogle kilometers nedkørsel – nok til at tænderne kunne komme til at klapre af kulde – og så gik det opad igen. På toppen stod tre kæmpecykler i Tour de Frances tegn: en gul, en grøn og en hvid med røde prikker.

Vi kørte hurtigt videre for ikke at komme til at fryse – men jeg undgik

ikke tænderklapren igen på nedkørslen, som i begyndelsen foregik i tåge, så der var grund til at køre ekstra forsigtigt. Tågen lettede længere nede, og vi havde en fik nedkørsel, som bragte os det meste af vejen mod en dejlig frokost. Vi samlede alle holdene og hyggede os over maden og kaffen.

Eftermiddagens tur var forskellig for de tre hold. Hold 1 skulle omkring **Col de Marie Blanche** og **Col d'Ichère**. Hold 2 kunne nøjes med Marie Blanche, mens hold 3 kørte udenom gennem et flot terræn i et skovområde. Opkørslen til Col de Marie Blanche er ca. 15 km, som i begyndelsen og til sidst stiger ganske lidt. Men undervejs er der 5-6 km, hvor stigningsprocenterne ligger i gennemsnit mellem 7,5% og 8,5%, så det kan godt bide lidt i lårene.

Heldigvis fik vi frokosten i tørvejr. Vi var ikke mere end lige kørt af sted efter pausen, før det begyndte at øsregne. De, der havde valgt at køre på hold 3 uden om bjergene, prisede sig lykkelige over, at de ikke skulle klare nedkørslen fra Marie Blanche i det vejr. Der var egentlig udfordring nok i at køre gennem skoven – hvor det selvfølgelig også gik op og ned – uden at kunne se det store, og uden ret meget hjælp fra cyklens bremses. Sådant er det jo i regnvejr. De andre hold måtte have deres tekniske færdigheder i spil på nedkørslen, som selvfølgelig ikke var så sjov i regnen. Selv hold 1 fik nok og droppede det sidste lille bjerg.

Lidt forkomne og meget våde ankom vi til hotellet, hvor vi skyndte os i bad og i tørt tøj. Og så blev Peder ekstra populær, for han havde arrangeret varm kaffe og kakao og en tår dejlig vin.

Og så var vi allerede fremme ved den sidste dag – ØV! Nok var vi ved at være trætte og møre ... men modsat var det så dejlig en tur, at vi ønskede, den ikke sådan lige fik ende! Den sidste dag bød igen på forskellige udfordringer for de tre hold. Hold 1 skulle en tur i Baskerlandet og møde **Col Bagargui** (21 km) og **Col de Burdincurutcheta**, som var et par ret krævende stigninger med 7% - 12% over længere strækninger. Hold 2 og 3 skulle via **Col d'Osquich**, som er en stigning på 5 km uden de store udfordringer. Hold 2 havde desuden "**Gedestien**", som er forholdsvis kort men uh, så heftig. Her var der stigninger på 15-20% - det rene "guf" for trætte lår.

Naturen

Turen gennem Pyrenæerne var en oplevelse af de store for naturelskere med det ene storslåede scenarie efter det andet. Vi husker synet ud over det flade landskab nord for Pyrenæerne, som vi fik det sidste kig til på vej op mod Pèguère – herfra var der ikke noget fladt før turen sluttede. Oppe på Pèguère var der flot udsigt til masser af bjergtinder

og sågar snetoppe og gletchere i det fjerne. Op mod Aspet kørte vi i perioder langs et vandløb så smukt. Vi spurgte Erik, om han havde plads i lommerne til nogle af de flotte, mosdækkede sten fra floden – det havde han ikke! Mange steder var der åbent udsyn over bjerglandskabet, og man kunne se vejen sno sig i hårnålesving – som på afstand godt kunne se noget afskrækkende og stejle ud, når man var på cykel og skulle den vej. Mellem Soulor og Aubisque skiftede terrænet helt – blev mere lukket og med anderledes planter. Det sidste stykke mod Biarritz bølgede landskabet op og ned i blødt, bakkellignende terræn – næsten ligesom hjemme i Østjylland.

Vejret

Vi havde meget forskelligt vejr på vores tur. Flere gange var der lidt køligt og skyet om morgenen, og vi spurgte Peder, om vi skulle have regnjakke med. De første dage smilede han hver gang og sagde, at det troede han ikke blev nødvendigt. Og han fik ret. Vi havde masser af sol og varme. På vej mod Aspet nåede temperaturen sågar op mellem 35 og 40 grader, så vi frøs ikke! På kongeetapen den 4. dag var vejret i grunden ret perfekt til cykling – tørvejr og hverken for varmt eller koldt. På Tourmalet i 2.115 m var der meldt om skyer og blæst, men vi havde fint vejr og kunne sidde og nyde frokost og udsigt uden at fryse. Kun turens 5. dag var ikke så god vejrmæssigt, og vi følte os heldige med, at der ikke var decideret regn hverken til formiddagens bjergpas eller til frokosten. Først om eftermiddagen regnede det – og ganske eftertrykkeligt. Heldigvis var det ikke koldt, så det gik endda. Peder fortalte torsdag aften om en vejrudsigt for fredagen, som bød på skybrud, så vi krydsede alt, hvad krydses kan ... og det hjalp. Vi havde en sidste etape i fint og solrigt vejr.

Dyrene

På vej op mod Aspin passerede vi et skilt, hvor der stod, at det er landsogn, hvor dyrene færdes frit (eller noget i den stil). Og det skulle vi love for: På Aspin vrimlede det med store, lyse køer, og vi passede lidt på, hvor vi stillede cyklerne. På vej ned igen passerede vi store flokke af køer – de stod i vejsiden på begge sider, og én stod endda midt på vejen. Jeg tøvede lidt med at passere så tæt forbi – er ikke så stolt ved de store kreaturer – men så krummede den ryg og pissede midt på vejen. Jeg tænkte, at så flyttede den sig nok ikke lige nu, og smuttede forbi. Også på vej ned fra Tourmalet mødte vi en stor flok af køer, som krydsede vejen. Nogle af os krydsede ud og ind gennem flokken ... jeg var mere skeptisk og kørte helt langsomt bag en bil, til flokken var passeret.

Mange andre steder passede vi flokke af køer, men ikke kun det. Også heste og æsler så vi, flokke af geder og får ... og sågar en gris i en have. Ørne og musvåger var der mange af, og Søren og Helle så endda nogle gribbe på vej op af Tourmalet – og, tro det eller lad være, også lamaer.

Målet

Efter 6 dages cykling nåede vi målet i Biarritz. Det var en ganske særlig følelse. Både sejrsmølelse og glæde over at være kommet i mål uden uheld og med et godt overskud. Men også vemodighed over, at nu var det slut. Synet over Atlanten var prægtigt. Det blæste en del, og der var rødt flag – badning forbudt pga. kraftig understrøm. Efterhånden nåede alle holdene frem, og Peder bød på champagne og chips, så vi kunne skåle på sejren over bjergene og den gode tur. Bagefter var vi nede og dyppe tæerne i havet. Jakob havde ikke hørt, at vi ikke måtte bade, så han kastede sig i bølgerne. Selv om han var på lavt vand, kom livredderen løbende og gjorde opmærksom på det røde flag.

Holdet

En flok rare cykelentusiaster – sådan kan holdet beskrives. Der var en større flok var Vildbjerg – der var folk var Herning-området – der var nogle fra Sjælland – og så var vi syv fra SCR-Motion i Silkeborg. Fem guider og ca. 25 gæster – heraf 7 kvinder. Mange kendte hinanden på forhånd, og resten lærte vi at kende undervejs. Snakken gik. Cykel-nørde-snak fra morgen til aften – herligt! Tænk at snakke om cykling, cykeloplevelser, cykelgrej, træning osv. en hel uge uden at behøve at beherske sig. Skønt!

Fællesskabet

PP Cycling Tours havde skabt nogle gode rammer omkring fællesskabet. De gjorde meget ud af, at vi skulle mødes til frokost ude på ruten, og endnu mere ud af at vi skulle komme frem til det næste hotel cirka samtidig, så der kunne hygges og udveksles oplevelser på tværs af holdene. Flere dage havde Peder arrangeret hyggemad. Fx var der baguette og paté ved hjemkomsten i St. Gaudens, og i St. Lary-Soulan var der rødvin og chips på plænen foran hotellet. I Montory var der kaffe, kakao, vin og chips oven på

regnvejrsturen, og i Biarritz var der champagne og chips for at fejre sejren over bjergene.

Hotellerne

Vi havde forventet landhoteller af forholdsvist lav standard, fordi vi skulle gennem ret øde egne. Men faktisk var det ret så gode hoteller, og maden var prima alle steder. Vi nød som regel en gin & tonic før middagen, og i St. Gaudens blev de serveret som ret så velvoksne drinks med lune tapas til. På hotellet i Argelès-Gazost var vi lidt skeptiske ift. maden, for de havde et par hunde i receptionen, og helt ærligt så lugtede der noget af våd hund. Men igen var maden fuldstændig i orden. Peder havde arrangeret det sådan, at der på alle hotellerne var fri vin/sodavand/øl til maden – det betalte vi til sidst med 5 EUR pr. mand pr. dag. En nem (og billig) måde at arrangere det på.

PP Cycling Tours

Rejseselskabet PP Cycling Tours kan ikke roses nok. Der var 100% styr på alle detaljer, og Peder og de andre guider var kompetente og meget flinke. Én af dem havde endda selv et par ekstra hjul med til cyklen – hjul, som han lånte ud til deltagere, som kom i bekneb undervejs. En anden var uddannet lastbilmekaniker, og han tilbød hjælp til tekniske problemer hver eftermiddag. Det hele bar præg af, at de selv cykler og ved, hvad der er godt og fungerer. Bl.a. er den trailer, som Peder har fået bygget til transport af cykler, 100% perfekt til formålet. Også tidsplanlægningen, de små rygsække med

navn på til de ejendele, som vi ville have adgang til ude på ruten ved frokosten, fællesskabet omkring frokost og ved hjemkomst, arrangementet omkring betaling for drikkevarer ... alt sammen små detaljer, som gjorde turen endnu bedre. Og så følte vi os supergodt serviceret med fem guider til 25 gæster.

Vi havde en fantastisk rejse gennem Pyrenæerne i uge 35 2012, og det er helt sikkert ikke sidste gang, vi vælger en ferie som denne. Måske melder vi os under fanerne på en af PP Cycling Tours' rejsemål allerede igen næste år.

